

tiv Henseende kan gjøres, det skeer, naar der fremkommer Spørgsmaal, som egue sig for Menighedsraadens Virksomhed; der er allerede fremkommet mange saadanne Spørgsmaal fra forskjellige Sider og i forskjellige Retninger, s. Ex. angaaende Indførelsen af nye Psalmebøger, angaaende Efteraarsconfirmationer, angaaende forandrede Tider til Gudstjenestens Afholdelse, angaaende Ommanectering af forskellige Pastorater o. s. v. Med Hensyn til slige Spørgsmaal blive Menighedsraadene altid opfordrede til at afgive Erklæring, og jeg troer det er et Gode, at det skeer. Jeg troer ikke blot, at det vil være til Gavn for saadanne Sager, men jeg er overbevist om, at der paa mange Steder virkes paa andre Maader, som ikke kan controlleres, og som maaskee er den bedste og meest frugtbringende Virksomhed. Det er derfor ikke, som den ærede Rigsdagsmand udtrykte sig, for at skaffe Menighedsraadene Noget at bestille — en Udtryksform, der tilstrækkelig antyder hans Opfattelsesmaade — at der var Spørgsmaal om at give den Lov, som han omtalte, nemlig Loven om de „Fattiges Kasse“. Naar jeg talte om, at denne Lov var fremkommet som et privat Lovforslag, netop med Tanken om, at det skulde være Menighedsraadene, der skulde have Bestyrelsen, saa er det selvfølgelig og behøves vel ikke at bemærkes, at jeg ikke talte om Folkethinget, men om Landstthinget, hvor det kom frem. Jeg skulde troe, at naar Meningerne i den Henseende noget klare sig — og den hele Forhandling her vil vel give Anledning ogsaa dertil — saa vil det vise sig, at der ikke er nogen Bankefærdighed ved at tilvejebringe en saadan Ordning ved Bestyrelsen af de „Fattiges Kasse.“ De Uttringer, der i Aften ere faldne fra flere Medlemmer, synes i

det Hele at tyde hen paa, at det maatte synes meget naturligt, at en saadan Virksomhed kunde overdrages Menighedsraadene og Præsterne — thi det er da ingen Ulykke, at Præsterne ere med.

Jeg skal derefter endnu tillade mig nogle almindelige Betragtninger om dette Lovforslags Stillling. Jeg har allerede i mit første Foredrag udtalt, at det var min Overbeviisning, at Tidspunktet til fra Regjeringens Side at gjøre Forsøg paa Gjennemførelsen af en Ordning af Kirkeforsætningen endnu ikke var tilstede. Jeg viste, hvorfor jeg paa en Tid, der nu ligger flere Aar tilbage, troede, at der var stærkere Opfordring til, trods de Bankefærdigheder, jeg ogsaa dengang erkjendte, at gjøre et Forsøg herpaa, end der er nu; jeg troer vel, at det maa synes, at disse Bankefærdigheder ere fjernede, men at der nu er andre og ligesaa stærke Grunde til ikke at gjøre Forsøget. — Jeg holder mig overbevist om, at de Foredrag, der i de forløbne Dage ere holdte her i Salen, maae have gjort dette Sidste fuldkommen indlysende, ja jeg skulde næsten troe, at der ikke selv blandt dem, der have anbefalet Forslaget, ja end ikke af dem, der have stillet det, er Nogen, der, naar det, hvad jeg tilstaaer vilde være høist besynderligt, kunde tænkes, at Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, naaede en ringe Majoritet her i Thinget — thi det vilde da være det Høieste, der kunde tænkes — og dernæst med den Modification, der er indkommet i Forslaget, gif igjennem Landstthinget med en Majoritet, der heller ikke vilde blive altfor stor, kunde ønske, at Ministeren, om han iøvrigt vilde gjøre det, skulde gribe dette Lovforslag og forsøge paa at sætte det igjennem som Lov.